

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.398/2015/9. szám

A Debreceni Ítéltábla a felperes neve (felperes címe) képviselőjében eljáró, a Dr. Papp László jogtanácsos által képviselt ... Megyei Adóigazgatóság (felperes címe) felperesnek - a Dr. Szokolay István ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen vezető tisztségviselő mögöttes felelősségének megállapítása iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 2015. február 3. napján kelt, 20.G.15-14-40.143/12. számú ítélete ellen az alperes részéről 15. sorszámmal előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2015. december 08. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a felperes keresetét elutasítja.

Megállapítja, hogy a feljegyzett 36 000 (Harminchatezer) Ft kereseti, valamint 48 000 (Negyvennyolcezer) Ft fellebbezési illeték az állam terhén marad, és kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 76 200 (Hetvenhatezer-kettőszáz) Ft első- és másodfokú perkiöltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság az állami adóhatóság, mint felperes által az alperes, mint vezető tisztségviselő mögöttes felelősségének megállapítása iránt indított perben meghozott 12. sorszámmal ítéletével megállapította, hogy az alperes, mint R. Korlátolt Felelősségű Társaság volt képviselője a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetében ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, ezáltal a felperesi adóhatóság 1 186 000 Ft összegű követelésének kielégítését megghiúsította.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes számára 40 000 Ft perkiöltséget, valamint az államnak, felhívásra 36 000 Ft feljegyzett kereseti illetéket.

Az ítélet indokolásában megállapított tényállás szerint a 2006. április 5. napján alapított R. Kft.-nek alapító tagjai voltak az alperes és házastársa, az alapítástól kezdve 2007. április

13-áig a cég képviselője Dr. J.Z.L. volt, majd 2007. április 13. napjától a felszámolási eljárás megindulásáig, 2012. július 9. napjáig az alperes látta el az ügyvezetői feladatokat. A Kft. alapító tagjai a házassági vagyonközösségüket a 2006. október 18. napján kelt házassági vagyonközösséget megszüntető okirattal megszüntették. Az okirat szerint az alperesnek a Kft.-beli üzletrésze Dr. J.Z.L. tulajdonába került. Az alapító tagok házasságát a Nyíregyházi Városi Bíróság a 2009. november 21. napján jogerőre emelkedett 29.P.21.985/2009/4. számú ítéletével bontotta fel.

Az alperes az ügyvezetési feladatok ellátását a házastársa felkérésére, szívésségből, a házastársa szabadságvesztés büntetésének időtartamára vállalta el. 2007. évben szóban több alkalommal is jelezte az akkor még házastársa felé, hogy a fokozatosan romló egészségi állapota miatt nem kívánja a továbbiakban ellátni az ügyvezetési feladatokat: lemondását a 2008. február 4. napján kelt „Felmondás” megnevezésű iratban írásban is rögzítette azzal, hogy 2008. február 8. napjától kezdődően mond le. A peres iratok közzé becsatolt nyilatkozaton sem az alperes, sem a címzett, Dr. J.Z.L. átvételt igazoló aláírása nem szerepel, az adatváltozás cégbejegyzése érdekében változásbejegyzési kérelem nem lett előterjesztve a cégbíróságon.

Az alperes a cégbíróságra 2012. február 23. napján nyújtotta be a 2012. január 1-jei keltezéssel ellátott, az ügyvezetői tisztségről történő lemondását ismertető nyilatkozatot.

A Nyíregyházi Törvényszék Cégbírósága a Cgt.15-11-003535/6. számú, 2012. április 16. napján jogerőre emelkedett végzésével a R. Kft.-t eltiltotta a további működéstől, megszűntnek nyilvánította, és kezdeményezte a cég felszámolását. Az alperest a fenti törvényességi felügyeleti eljárás keretében 2012. május 22. napjától eltiltotta a cégbíróság az ügyvezetői tisztségtől, utóbb, 2012. június 28. napján azonban ezen végzés módosításával az alperes eltiltása törlésre került.

A R. Kft. 2012. július 9. napján kezdődött felszámolási eljárásában az adós volt képviselője nem teljesítette a Cstv. 31. §-ában meghatározott kötelezettségeit, 2008. évet követően nem helyezte letétbe és nem tette közzé a cég számviteli törvény szerinti beszámolóit sem. A Kft. felszámolási eljárásában a felszámoló az adóhatóság által bejelentett hitelezői igényeket nyilvántartásba vette „e” kategóriában 151 000 Ft, „f” kategóriában 5000 Ft, míg „g” kategóriában 1 030 000 Ft, mindösszesen 1 186 000 Ft összegben.

A felperes a 2014. július 18. napján előterjesztett, utóbb módosított keresetében a Cstv. 33/A. § (1) és (3) bekezdései alapján kérte annak a megállapítását, hogy az alperes, mint a R. Kft. vezető tisztségviselője az adós társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetében nem a hitelezők érdekeit szem előtt tartva járt el, ezáltal megghiúsította az adóhatóság 1 186 000 Ft összegű követelésének a kielégítését. Kérte az alperest a perköltség viselésére is kötelezni.

Kereseti hivatkozása szerint az alperes azáltal, hogy elmulasztotta az adós 2009. évi számviteli törvény szerinti mérlegének elkészítését és közzétételét, megsértette a számviteli törvény 151. §-át, valamint a Ctv. 18. §-át, ezért a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerint megállapítható a felelőssége a felszámolási eljárásban meg nem térült hitelezői követelések vonatkozásában.

Állította, hogy az adós 2008. évi egyszerűsített mérlegadatai szerint az adós már 2007. december 31. napjától fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, és hivatkozott arra, hogy a mérleg letétbe helyezési kötelezettségének elmulasztása miatt vélelmezni kell

a hitelezői érdeksérelmet, illetve, hogy az alperes érdemi védekezése hiányában az alperes felelőssége ezen mulasztás jogkövetkezményeként is megállapítható.

Utalt arra, hogy a kialakult bírói gyakorlat szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet akkor következik be, ha az adós nem képes a tartozásait esedékességgel megfizetni, azaz nincs ehhez elegendő likvid pénzeszköze.

Nem vitatta, hogy az adós vezető tisztségviselője dönthet arról, hogy a lejárt tartozásokat milyen sorrendben elégíti ki, ezt azonban csak addig teheti meg, amíg előre látható, hogy az adós készpénzvagyona fedezetet nyújt az összes lejárt és lejáró követelésre.

Kifejtette, hogy az ügyvezető e tisztségről lemondó nyilatkozata, mint egyoldalú, címzett jognyilatkozat a közléssel hatályosul akkor, ha nem érinti a társaság működőképességét. A perbeli esetben az alperes a Kft. egyetlen ügyvezetője volt, lemondását a cégbíróságra nem jelentette be, állítólagos lemondását követően is átvette az adós társaság részére szóló (az alperes lakcímével 2013. május 13. napjáig megegyező társasági székhelyre postázott) küldeményeket, lemondását az adóhatóság felé sem jelezte.

Az alperes ellenkérelmében a felperesi kereset elutasítását, és a felperesnek a perkoltségben való marasztalását kérte.

Állította, hogy nem valósult meg a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti tényállás a perbeli esetben, mivel az alperest nem terheli mulasztás a tekintetben, hogy a 2008-at követő évekre vonatkozó beszámolók nem készültek el, nem lettek közzétéve. A 2008. február 8. napjától történt lemondását követően megfelelő gondossággal járt el a felszámolás alá került társaság ügyeiben.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét a Cstv. 33/A. § (1), (3) bekezdései, valamint a Gt. 30. § (1) és (3) bekezdései alapján találta megalapozottnak.

Megállapította, hogy mivel a vezető tisztségviselő 2008. évet követően nem tett eleget a beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, ezért alkalmazni lehetett a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében megfogalmazott vélelmet.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése időpontjának meghatározása során pedig az elsőfokú bíróság figyelembe vette azt a tényt, hogy a cégjegyzék adatai szerint az állami adóhatóság 2011. március 28. napján végrehajtási eljárást rendelt el az adós társasággal szemben, amely az időközben elrendelt felszámolási eljárásra tekintettel került megszüntetésre 2012. augusztus 22. napján.

Miután a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetnek az a likviditási helyzet minősül, amikor az adós esedékes számláinak a kielégítéséhez szükséges likvid pénzeszközök már nem állnak az adós rendelkezésére, ezért a felperes megalapozottan, és az alperes által a perben nem vitatottan jelölte meg ezt az időpontot 2007. december 31. napjában. A felperes ugyanis az adós 2007. és 2008. évi mérlegadataival, valamint a becsatolt folyószámla kivonattal igazolta, hogy az adós társaságnak 2007. évben már adótartozása állt fent, amely a későbbi években tovább növekedett, és ezen adótartozás behajtása érdekében rendelte el 2011. március 28. napján a végrehajtási eljárást.

Mindezen tények alapján a felperesnek, a vezető tisztségviselő felelősségének megállapításához - a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése értelmében - elegendő volt azt bizonyítania, hogy a társaság elmulasztotta a 2009. évi beszámolóját elkészíteni és közzétenni.

A Pp. 3. § (3) bekezdése, valamint a 164. § (1) bekezdése alapján az alperesnek a perben nem azt kellett a vélelem megdöntése érdekében bizonyítania, hogy eleget tett a mérlegkészítési és közzétételi kötelezettségének, hanem azt, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a hitelezők érdekei szerint járt el, a hitelezők érdekei nem sérültek, az adós vagyona a vezető tisztségviselő intézkedései következményeként nem csökkent.

Az elsőfokú bíróság nem fogadta el az alperes hivatkozását arra, hogy ő a 2008. február 4. napján kelt nyilatkozattal lemondott az ügyvezetői tisztségről.

Az elsőfokú bíróság az alperes által megjelölt lemondó nyilatkozatot csupán a felek egymás közötti megállapodásának tekintette, amely cégbejegyzés hiányában kívülálló, harmadik személyek felé nem hatályosult.

Megjegyezte, hogy az adatváltozás cégbírósi bejelentése az alperes kötelezettsége lett volna. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes a társaság képviselőjeként nem tanúsított megfelelő gondosságot, a hitelezői érdekeket nem tartotta szem előtt, ezért a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése szerinti vélelem alapján megállapította a vezető tisztségviselő Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősségét.

A meghíúsított kielégítésű hitelezői igény összegét a felperesnek a felszámolóhoz bejelentett és visszaigazolt követelésével egyező összegben állapította meg.

Az ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, és kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatásával a felperes keresetének az elutasítását, és a felperes kötelezését az első- és másodfokú perköltség megfizetésére.

Megalapozatlannak és jogszabálysértőnek tartotta az elsőfokú ítéletet és tévesnek azt a megállapítást, miszerint 2007. április 13. napjától 2012. július 9. napjáig az alperes volt a társaság vezető tisztségviselője.

Fenntartotta azt a hivatkozását, miszerint 2008. február 4. napján ténylegesen lemondott az ügyvezetői tisztségéről, ezt jelezte is a Kft. másik tagja, Dr. J.Z.L. felé.

Elismerte, hogy a társaság működőképessége megkívánta azt, hogy a lemondása a Gt. 31. § (2) bekezdése szerint csupán annak bejelentésétől számított 60 nappal váljon hatályossá, azonban 2008. áprilisában (még így számítva is) megszűnt az ügyvezetői jogviszonya.

Hangsúlyozta, hogy eleget tett annak a kötelezettségének, hogy a Gt. 31. § (1) bekezdés d) pontja szerinti lemondó jognyilatkozatát a társaság másik tagjával közölje, ezért az elsőfokú bíróság megalapozatlanul hivatkozott e körben a cégnyilvántartás közhitelességére.

A Ctv. 22. § (1) és (2) bekezdése szerint a cégnyilvántartás adataival szemben van helye bizonyításnak, az alperes pedig az okirati bizonyítékokkal, saját, valamint házastársa tanúvallomásával a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint bizonyította azt, hogy a cégjegyzékbe a vezető tisztségviselőre vonatkozóan bejegyzett adat nem felel meg a valóságnak.

Vitatta az elsőfokú bíróság azon megállapítását is, miszerint az adatváltozás cégbejegyeztetése az alperes kötelezettsége lett volna, hiszen a lemondással az alperes képviseleti jogosultsága megszűnt, a törvényes működés helyreállítása a Kft. tagjának, Dr. J.Z.L.-nak lett volna a kötelezettsége. Az elsőfokú bíróság megalapozatlanul vette figyelembe azt a tényt is, miszerint Dr. J.Z.L. akadályoztatva volt, hiszen a tag az őrizetbe vétele alatt is tartotta a kapcsolatot a jogi képviselőjével, ezért alkalma lehetett volna a törvényes működéshez szükséges intézkedéseket megtenni.

Utalt arra, az elsőfokú ítéletben is rögzített tényre, miszerint az ügyvezetői tisztségről történt lemondása idején már nem volt tagja az adós társaságnak a házassági vagyontörséget megszüntető megállapodásra figyelemmel.

Elfogadta azt, hogy mulasztást követett el azért, hogy nem kezdeményezett törvényességi felülvizelési eljárást a valótlan cégjegyzéki adat törlése érdekében, ez azonban álláspontja szerint nem változtat azon, hogy ő 2008. februárjában lemondott, és a lemondása hatályosult is, tehát az ügyvezetői tisztsége megszűnt. A lemondását a cégbíróság is befogadta, amit az is mutat, hogy utóbb a vezetői tisztségtől történt eltávolítását törölte.

A felszámolási eljárás kezdő időpontját (2012. július 9. napját) megelőző 3 év első napja 2009. július 9. napja, az alperes ügyvezetői tisztsége viszont legkésőbb 2008. április 11. napján megszűnt, ezért nem volt helye az alperes felelőssége megállapításának.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen alkalmazta a törvényi vélelmet is, hiszen a felperes nem jelölt meg semmilyen olyan magatartást, amely az adós gazdálkodó szervezetnek vagyonszökkenést okozott volna, vagy amellyel a hitelezői követelések kielégítését megghiúsította volna az alperes.

Sérlemelte, hogy az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeit nem mérlegelte, csupán a cégjegyzéki adatoknak, a közzététel elmulasztásának és a felperes által hivatkozott vélelemnek tulajdonított jelentőséget.

Az alperes a cégjegyzéki adatokkal szembeni ellenbizonyítási kötelezettségének eleget tett, bizonyította, hogy a közzétételi kötelezettség nem az alperest terhelte, ezért a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése szerinti vélelem sem kerülhetett volna vele szemben alkalmazásra.

Álláspontja szerint nem volt helye annak sem, hogy az elsőfokú bíróság a mérlegadatokat, valamint a felperes felé fennálló adó tartozás tényéből következtetett a fizetésképtelenségi helyzet adósnál történt bekövetkezésére, különösen annak 2007. december 31. napján megjelölt kezdő időpontjára.

Iratellenesnek tartotta az elsőfokú bíróság azon megállapítását, miszerint az alperes a perben nem vitatta az adós fizetésképtelenségi helyzete bekövetkezésének időpontját. Ellenkérelmében a felperesi keresetet mind jogalapjában, mint összecszerűségében vitatta, a jogalap vitatása pedig magában foglalja az adós fizetésképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezése időpontjának a megkérdőjelezését is.

Utalt arra, hogy a 2015. február 3. napján megtartott tárgyaláson az alperes jogi képviselőjének nyilatkozata magában foglalta a fizetésképtelenségi helyzet bekövetkezése időpontjának vitatását is.

Hangsúlyozta, hogy ügyvezetői feladatát megfelelő gondossággal látta el, és lemondását követően is a tőle elvárható, megfelelő gondossággal járt el.

Sérlemelte, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe az alperes igazoltan megromlott egészségi állapotát.

Utóbb hivatkozott az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatára, miszerint a tevékenysége lezárását bejelentette a könyvelőiroda felé, és kérte, hogy az új ügyvezető megválasztásáig nyújtsák be a hatóságok felé a szükséges negyedéves bevallásokat, de kihangsúlyozta, hogy már ne az alperes nevében.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Hivatkozott a cégnyilvántartás vonatkozásában a Ctv. 22. § (1) bekezdésében megfogalmazott közhitelesség elvére, és arra, hogy a felperes jóhiszeműen, a

cégnyilvántartás közhitelességében bízva érvényesítette a hitelezői követelését az alperessel szemben.

Álláspontja szerint az alperes által az ellenbizonyítás körében hivatkozott bizonyítékok (aláírás és átvétel igazolása nélküli lemondó nyilatkozat, valamint a volt házastárs, mint Kft. tag nyilatkozata) nem voltak elégségesek a vélelem megdöntésére, arra is tekintettel, hogy a Gt. 26. § (1) bekezdése alapján az alperesnek kellett volna intézkednie az adatváltozás cégbejegyzése iránt.

Utalt arra, hogy a 2008. évi mérleg benyújtása szintén azt igazolja, hogy az alperes az adós cégnek nem csupán bejegyzett, hanem tényleges képviselője is volt.

Kifejtette, hogy az alperesnek a lemondó nyilatkozatot a társaságnak és nem a tagnak kellett volna címeznie, hiszen az egyik tag részéről a másik tagnak szánt szándéknyilatkozat nem tekinthető a Gt. 31. § (1) bekezdés d) pontja szerinti okiratnak, és nem alkalmas a közhiteles cégnyilvántartási adatokkal ellenkező tények igazolására.

Több ítéletábrai eseti döntésre hivatkozva kifejtette, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében megfogalmazott vélelem a hitelezői érdekek sérelméhez kapcsolódó tényállási elemekre terjed ki, tehát vélelmezni kell mind az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetét, mind az alperesnek a hitelezői érdekek kielégítését akadályozó, jogsértő magatartását.

Fenntartotta azt az álláspontját, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete a keresetben megjelölt időpontban fennállt, és megjegyezte, hogy a 2008. évi mérleg adatai szerint nyilvántartott 2 916 000 Ft összegű forgóeszköz nem került átadásra a felszámoló részére, az nem képezte a felszámolói vagyon részét, ezért a társaság vagyona ennyivel igazolható módon csökkent.

A fellebbezés az alábbiak szerint megalapozott.

A jelen eljárásban alkalmazandó, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló, többször módosított 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 2012. május 16. napján hatályos, 33/A. § (1) bekezdése szerint a hitelező, vagy az adós nevében a felszámoló a felszámolás ideje alatt keresettel kérheti a bíróságtól annak a megállapítását, hogy azok, akik a felszámolás kezdő időpontját megelőző 3 évben a gazdálkodó szervezet vezetői voltak, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően az ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy megghiúsították a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését, vagy elmulasztották a környezeti terhek rendezését.

A felperes által hivatkozott Cstv. 33/A. § (3) bekezdése értelmében a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell, ha a vezető tisztségviselő a felszámolás kezdő időpontját megelőzően nem tett eleget az adós éves beszámolója letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy nem teljesíti a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) - d) pontjaiban meghatározott kötelezettségeit.

Az elsőfokú bíróság nem fogadta el a cégnyilvántartás közhiteles adataival szembeni bizonyítékként az alperesnek a perben hivatkozott, 2008. február 4-ei keltezéssel ellátott lemondó nyilatkozatát. E körben az elsőfokú bíróság annak tulajdonított jelentőséget, hogy a lemondás - amelynek, mint adatváltozásnak a bejelentése az alperes, mint képviselő kötelezettségét képezte - cégbejegyzés hiányában harmadik személyek, hatóságok irányában nem hatályosult. Az elsőfokú bíróság az alperesnek a hitelezői érdeket figyelmen

kívül hagyó magatartásaként értékelte azt, hogy az alperes a volt házastársa akadályoztatásának tudatában sem intézkedett az adatváltozás cégbejegyeztetése iránt. Az elsőfokú bíróság a perbeli bizonyítékokat - közöttük Dr. J.Z.L. tanúnyilatkozatát - tévesen értékelte, ezért a rendelkezésére álló adatokból téves jogi következtetést vont le. A R. Kft. 2006. május 18. napján történt megalapítását követően, 2006. október 18. napján az alperes és a Kft. másik tagja, Dr. J.Z.L. mindkét fél jogi képviselője által ellenjegyzett házassági vagyonközösséget megszüntető megállapodást kötöttek, amelynek értelmében az alperes Kft.-beli üzletrészét volt házastársa, a Kft. másik tagja szerezte meg. Dr. J.Z.L. 2007. februárjától szabadságvesztés büntetését töltötte, ezért a Kft. ügyvezetői feladatait 2007. április 13. napjától - átmenetileg - az alperes vállalta el. Ezt az adatváltozást tartalmazó társasági szerződésmódosítás azonban nem tükrözte a Kft. tagok üzletrészeiben a házassági vagyonközösséget megszüntető megállapodásban rögzített változást.

Dr. J.Z.L. szabadságvesztés büntetése 2008. februárjában letelt, ezért az alperes 2008. február 4. napján írásbeli nyilatkozatot készített az egy évvel korábban elvállalt ügyvezetői tisztségről történő lemondásáról, amit 2008. február 9. napján átadott férjének, a Kft. tagjának. Dr. J.Z.L. tanúvallomásában (10. sorszámú jegyzőkönyv), valamint a 2014. november 9. napján kelt írásbeli nyilatkozatában is elismerte mind a lemondó nyilatkozat átvételét, mind azt, hogy a neki átadott példány az alperes által alá volt írva.

Az alperesnek a Dr. J.Z.L.-val kötött házassága felbontása érdekében a bíróságra benyújtott keresetlevele 2008. február 25. napján kelt, a kereset alapján a bíróság 2009. szeptember 28. napján hozta meg az alperes házasságát felbontó ítéletét.

Az elsőfokú bíróság tévedett, amikor az adatváltozások cégbírósághoz való bejelentésének elmulasztását az alperes terhére róta. A kialakult következetes bírói gyakorlat szerint ugyanis a lemondott ügyvezető már nem jogosult a saját adatainak törlésére irányuló változásbejegyzési kérelem előterjesztésére.

Az ügyvezetői tisztségről történő lemondást tartalmazó nyilatkozat, mint egyoldalú, címzett jognyilatkozat - a Gt. 7. § (1) bekezdése, valamint a 9. § (2) bekezdésének utaló szabálya folytán a gazdasági társaság, illetve tagjainak a Gt.-ben nem szabályozott jogviszonyaira megfelelően alkalmazandó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 199. §-a, valamint a 213. § (1) bekezdése értelmében - a címzett tudomásszerzésével hatályosul.

Az ügyvezetőnek a lemondást a céghez - amennyiben van másik vezető tisztségviselő, akkor rajta keresztül - kell címeznie, abban az esetben azonban, ha a társaságnak nincs más képviselője, akkor viszont az intézkedésre jogosult tagok részére - a perbeli esetben Dr. J.Z.L.-nak - kell megküldenie (BDT 2015/3398. számú eseti döntés). Az alperes lemondása tehát az aláírt lemondó nyilatkozatának Dr. J.Z.L. részére történt átadását követően - mivel azonban R. Kft.-nek az alperes az egyedüli ügyvezetője volt, ezért a Gt. 31. § (2) bekezdése értelmében a bejelentéstől számított 60. napon, azaz 2008. április 7. napján - hatályosult, az ügyvezetői jogviszonya ekkor szűnt meg.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében arra hivatkozott, hogy az a tény, miszerint az alperes aláírta és intézkedett a 2008. évi mérleg letétbe helyezéséről és közzétételéről, azt igazolja, hogy a lemondó nyilatkozata ellenére ő mégis, ténylegesen a R. Kft. képviselőjének tekintette magát, a Kft. ügyvezetőjeként járt el.

Ezzel szemben a periratok között található okiratok alapján azt a megalapozott következtetést lehet levonni, hogy a felek nem fordítottak megfelelő figyelmet a céggel kapcsolatos viszonyaik pontos feltüntetésére: a 2006. október 18-ai házassági vagyonközösséget megszüntető megállapodásban rögzítettek ellenére a 2007. április 13-án kelt társasági szerződést módosító okiratban továbbra is mindkét tag 50-50 %-os tulajdoni hányaddal szerepelt, illetve Dr. J.Z.L. a 2009. május 8-ai kifejezett, írásbeli vállalása ellenére sem intézkedett az adatváltozások cégjegyzéken való átvezetése érdekében.

Az alperesnek a Dr. J.Z.L. tanúvallomásával is megerősített nyilatkozata szerint az alperes csupán átmenetileg, a férje, mint korábbi ügyvezető akadályoztatása idejére vállalta az ügyvezetői feladatokat, ennek ellenére aláírta azt a társasági szerződésmódosítást, amely szerint 5 évre került vezető tisztségviselőként megválasztásra.

A felek ezen „hanyagsága” miatt az ítéltábla nem tulajdonított akkora bizonyító erőt annak a körülménynek, miszerint az alperes aláírta a 2008. évi mérleget, mint amely képes megdönteni az alperes lemondásának a fentebb kifejtett módon történt hatályosulását.

Az adatváltozást annak bekövetkeztétől számított 30 napon belül kell bejelenteni a cégbíróságra a Ctv. 50. § (5) bekezdése szerint. A lemondott ügyvezető ezért nem jelenthette be az így bekövetkezett adatváltozást a cégbíróságra, ennek elmulasztása nem róható az alperes terhére.

A R. Kft. felszámolási eljárása 2012. július 9. napján kezdődött, az azt megelőző 3 évben (2009. július 9. és 2012. július 9. napja között) az alperes - a cégnyilvántartás adataival szemben a fentebb kifejtettek szerint bizonyított tény szerint - nem volt az adós társaság vezető tisztségviselője, ezért vele szemben nem volt helye a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti megállapítási per megindításának, sem a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése szerinti vélelem alkalmazásának.

Az ítéltábla mindezen indokok alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta a Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával, és a felperes keresetét elutasította.

Megállapította, hogy a feljegyzett 36 000 Ft kereseti illeték, valamint 48 000 Ft fellebbezési illeték a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a szerint az állam terhén marad, és a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alkalmazásával kötelezte az első- és másodfokon is pervesztes felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek a jogi képviseletével felmerült, a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából álló első- és másodfokú perköltséget, amelynek összegét az ítéltábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3), (5)-(6) bekezdései, és a 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján az elsőfokú eljárásban 40 000 Ft + áfa, a másodfokú eljárásban pedig 20 000 Ft + áfa, mindösszesen bruttó 76 200 Ft összegben állapította meg.

Debrecen, 2015. december hó 08. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Dr. Riczu András sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó